

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Doris Reichel-Albert

Strona pozwana: Deutsche Rentenversicherung Nordbayern

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym okresy sprawowania opieki nad dzieckiem, ukończone w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej należy uznać za ukończone w kraju jedynie w sytuacji, gdy zwykłym miejscem pobytu rodzica sprawującego opiekę oraz jego dziecka była zagranicą, a w okresie sprawowania opieki nad dzieckiem albo bezpośrednio przed urodzeniem dziecka ze względu na wykonywaną w tym państwie pracę najemną albo działalność na własny rachunek rodzic ten ukończył obowiązkowe okresy składkowe, albo gdy w przypadku wspólnego pobytu małżonków lub partnerów za granicą współmałżonek lub partner rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem ukończył takie obowiązkowe okresy składkowe albo nie ukończył ich jedynie z tego powodu, że należał do kręgu osób wymienionych w § 5 ust. 1 i 4 SGB VI, albo zgodnie z § 6 SGB VI był zwolniony z obowiązku ubezpieczenia (§ 56 ust. 3, zdanie drugie, trzecie; § 57; § 249 SGB VI)?
- 2) Czy przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy, odbiegając od jego brzmienia, interpretować w ten sposób, że wyjątkowo okresy sprawowania opieki nad dzieckiem należy uwzględnić także w przypadku niepodjęcia pracy najemnej albo nieprowadzenia działalności na własny rachunek, jeśli w przeciwnym razie zgodnie z odpowiednimi przepisami nie zostaną one zaliczone ani we właściwym państwie członkowskim, ani w innym państwie członkowskim, będącym zwykłym miejscem pobytu danej osoby w okresie sprawowania opieki nad dzieckiem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 10 listopada 2010 r. — Wintersteiger AG przeciwko Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

(Sprawa C-523/10)

(2011/C 30/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wintersteiger AG

Strona pozwana: Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sformułowanie „miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” w art. 5 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 (rozporządzenie Bruksela I)⁽¹⁾, w przypadku gdy osoba zamieszkała w innym państwie członkowskim zarzuca naruszenie znaku towarowego, chronionego w państwie sądu, poprzez użycie identycznego z tym znakiem słowa kluczowego (AdWord) w wyszukiwarce internetowej, która oferuje swoje usługi na różnych skierowanych do konkretnego kraju domenach pierwszego poziomu, należy interpretować w ten sposób, że
 - 1.1. jurysdykcja jest uzasadniona jedynie w sytuacji, gdy słowo kluczowe używane jest na tej stronie internetowej wyszukiwarki, której domena pierwszego poziomu dotyczy państwa sądu;
 - 1.2. jurysdykcja jest uzasadniona już z tego powodu, iż strona internetowa wyszukiwarki, na której używane jest to słowo kluczowe, jest dostępna w państwie sądu;
 - 1.3. jurysdykcja zależy od tego, iż oprócz dostępności strony internetowej spełnione są także inne warunki?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.3:

Według jakich kryteriów należy ustalić, czy w przypadku użycia znaku towarowego, który jest chroniony w państwie sądu, jako słowa kluczowego na stronie przeglądarki internetowej o domenie pierwszego poziomu odnoszącej się do konkretnego kraju, innej niż domena państwa sądu, jurysdykcja określona jest na podstawie art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).